

DE EVOLUTIE VAN DE GEEST

19 oktober 1956

Goedenavond, vrienden,

Allereerst aan het begin van de avond de gebruikelijke vermaning. Wilt u er s.v.p., aan denken dat wij, sprekers van de Orde, niet alwetend of onfeilbaar zijn. Op grond hiervan hopen wij dat u zelfstandig zult willen nadenken en over het gesprokene en uw eigen conclusies zult willen trekken. Dan heb ik op verzoek eigenlijk een organisatorische mededeling. Aangezien dit jaar de vrijdagavond ook op Allerzielen valt, komt de gewone avond te vervallen. In de plaats daarvan wordt een Allerzielen bijeenkomst belegd. Ik hoop, dat u hiervan nota zult willen nemen, zodat na de volgende week weer vrij vragen gesteld kunnen worden, één week Allerzielen bijeenkomst is, dan weer één keer lezing van onze zijde, daarna weer gewoon met Vragenrubriek.

Dan, mijne vrienden zullen wij overgaan tot onze lezing.

Een vorige keer hebben wij met elkaar gesproken over: Goddelijke wetten. Deze lezing over Goddelijke wetten was uit de aard der zaak schetsmatig, maar gezien de reactie van de zaal, tamelijk zwaar. Toch zullen wij er niet omheen kunnen, vóór wij deze cyclus beëindigen, nog eens op de Goddelijke wetten terug te komen.

Voor vandaag heb ik voor u een misschien wat lichter onderwerp, n.l.:

DE EVOLUTIE VAN DE GEEST

Na gezien te hebben hoe het Al zijn vorm heeft aangenomen, verder de komst en wording van de mens op aarde beschouwd te hebben en ons met de wetten van het Goddelijke bezig te hebben gehouden, wordt het dan nu toch wel tijd, dat wij allereerst aandacht schenken aan ons eigenlijke vaderland: het Rijk van de Geest.

Zoals wij allen weten, bestaat de geestenwereld uit een reeks van sferen. Om nu echter een goed begrip omtrent deze sferen te verwerven, moet men zich de ontwikkeling van deze sferen weten voor te stellen. Hun invloed op aarde is voortdurend merkbaar en binnen deze reeks van lezingen lijkt het ons dan ook volkomen verantwoord, hieraan een onderwerp te wijden. Een sfeer is afhankelijk van het bewustzijn, dat een geest bezit. Zijn bewustzijn plus zijn erkenning van Goddelijke waarden bepaalt althans vanuit ons standpunt, in welke sfeer hij vertoeft. Wij mogen dus stellen, dat in het begin, toen de geest nog zocht naar bewustzijn, er geen sferen waren. De toestand die wij beleven in de sferen, bestond wel maar zij was door de geest nog niet erkend. Op de duur echter verwierf zich de geest steeds groter bewustzijn, vooral ook omtrent haar eigen persoonlijkheid. Een erkennen van de eigen persoonlijkheid gaat nu eenmaal gepaard met een erkennen van een wereld buiten uzelf, want leven is een voortdurende wisselwerking tussen "IK" en omgeving.

Begrijpelijkerwijze zal de geest vrij komen uit de stof met een beperkt bewustzijn omtrent zichzelf, nog slechts een zeer beperkte ervaring gehad hebben van het geestelijk bestaan. Zij rustte, of sliep. Wij kunnen ons ook voorstellen, dat dit heden ten dage nog voorkomt voor de lage ontwikkelde geest, zodat de toestand, waarover ik spreek, voor vele dieren op het ogenblik nog bestaat. Zij kan kort worden omschreven met een: men behoudt zijn eigen vorm op astraal gebied nog enige tijd bij, verliest men eventueel deze vorm op de duur door gebrek aan impulsen en wisselwerking met de buitenwereld, dan treedt een sluimering op, waar daarboven gelegen gebieden door de geest nog niet bewust kunnen ervaren. Resultaat: Als nu deze toestand voor lagere sferen bestaat - lagere geesten, moet ik zeggen - dan heeft zij dus vroeger ook bestaan, maar zoals er nu boven deze lage geesten van het dier, mensen bestaan die geestelijk andere

sferen betreden en ervaren en boven deze mensen nog weer verder ontwikkelde geestelijke wezens, mogen wij ook aannemen, dat gezien een ongelijkmatige ontwikkeling van het persoonlijkheidsbewustzijn bij de geest, die net eerst georgineerd werd, ook verschillende sferen zeer snel zijn ontstaan.

In deze sferen kunnen wij natuurlijk het onderscheid maken naar de wereld, wij kunnen zeggen: Deze wereld wordt door vorm beheerst, een door licht en kleur en geluid, een volgende alleen door licht en kleur, een daaropvolgende alleen door licht, een daarboven staande is voor ons niet kenbaar, want die is voor ons niet geuit, maar wij weten dat ook daarin leven en bewustzijn aanwezig is.

Dit is niet voldoende. Wanneer wij aannemen dat het bewustzijn van een wezen in het begin betrekkelijk snel tot deze laatste sfeer - door mij genoemd, dus het niet kenbare vanuit ons standpunt - kan plaats vinden, dan volgt hieruit, dat vanuit het niet kenbare bewuste geesten, praktisch vanaf het begin der Schepping, werkzaam zijn op alle gebied. Daar vloeit verder uit voort dat, indien deze hoogste sfeer al bestaat, alle daaronder liggende sferen in principe reeds aanwezig waren en doorlopen moeten zijn door degenen die deze hoge toestand bereiken.

Nu wordt het moeilijk om een mens een beeld van werelden en sferen op te hangen, dat voor hen aanvaardbaar is. Dat is begrijpelijk. Wanneer ik dat dan ook zal trachten te doen, doe ik dit op grond van de volgende overweging: Ik geef u een beeld, waarvan ik van tevoren toegeef, dat het onnauwkeurig, onvolledig en daardoor ten dele onjuist is. Maar gezien deze zelfs onjuiste beelden, kan ik door de onderlinge relatie, die wel waar is en door u begrepen kan worden, u duidelijk kan maken, hoe de geestelijke sferen in het scheppingsproces een zeer bepaalde rol vervullen.

De hoogste sferen, de voor ons niet kenbare, bevat het ongeuite evenzeer in zich als het zich van uiting volledig bewuste. Zich vanuit dit volledig bewuste, kent het, het totaal der mogelijkheden, en behoeft dus geen kenbare uiting meer voor zichzelf te scheppen. De behoefte echter om actief deel uit te blijven maken van de Schepping, dus te leven, brengt een voortdurend werken in de lageregelegene werelden tot stand. Hierbij uit zij geen persoonlijkheid, maar het streven en wezen van de persoonlijkheid wordt als kracht merkbaar op aarde en in alle sferen.

Daaronder liggen sferen die nog een omvang hebben, een ruimte, in het licht: bv., zou u ongetwijfeld zeggen: er is slechts wit licht. Wij kunnen echter voor ons reeds zeggen - ofschoon wij nog niet tot die sfeer behoren - er is daar een voortdurende wisselwerking, waarbij kleine sterkteverschillen, vergroting van intensiteit, licht concentraties e.d., een volledig kenbare wereld opbouwen voor eenieder, die daarin vertoeft.

Daaronder ligt een wereld, waarin licht en kleur heersen. Dit zou u waarschijnlijk aandoen als een wondermooi, maar onbegrijpelijk futuristisch schilderij, waarbij alle kleuren in elkaar overvloeien, soms een ogenblik als scherp gescheiden vlakken tegenover elkaar staan. Hier wordt het u reeds duidelijker, dat door een verandering van kleur, bewustzijnsverandering kan worden aangeduid. Tevens dat een dergelijke verandering door een bewust licht aanvaardt, ook daarin weer veranderingen teweeg kan brengen.

Het schouwspel omschrijven is moeilijk. Ik zou willen zeggen: een wonderbaarlijk en eeuwig vuurwerk met de intensiteit van zonnelicht in een reeks van kleurschakeringen en combinaties die zelfs op aarde onvoorstelbaar zijn. In deze wereld is er zeker nog een persoonlijke uiting en een gedachtewisseling. Maar deze gedachtewisseling behoeft niet in te houden dat nu ook alle impulsen in de eigen wereld volledig zijn. Zo zal men zoeken naar aanvullende elementen om eigen bewustwording en dus leven in stand te houden. Daarvoor grijpt men enerzijds omhoog, dus naar het witte licht, anderzijds naar beneden. Uit de twee aangrenzende werelden bouwt men, en vanaf deze sferen waarin sommigen onzer ook in vertoeven, bouwt men zich dus een

wereld op aan de hand van impulsen, die uit een hoger en een lagergelegen wereld daar samenstromen.

Daaronder ligt een wereld, waarin wij ook geluid kennen. Wij zouden kunnen zeggen: trillingen van lagere frequenties komen daar voor en hierdoor ontstaat iets, wat geen licht meer is, maar een volledige uiting van gedachten inhoudt. De term: geluid, is hier vergelijkend gebruikt. In deze wereld bestaat nog een directe relatie met alle lagere en gevormde werelden. Van hieruit kan dus eenvoudig worden gewerkt, bv. ook op uw eigen wereld. Vele van onze sprekers behoren tot deze sfeer.

Daaronder ligt het z.g., Zomerland, of indien u de term prefereert, de gevormde wereld van de geest. Zij bevat een groot aantal verschillende omstandigheden, situaties, landschappen enz. en kan in verschillende intensiteiten van vormgeving worden uitgedrukt. Simpel gezegd: in de hoogste sfeer hiervan bestaat een bewustzijn omtrent de hoge lichte sferen en voor het streven - maar niet voor de waarneming - is deze bepalend. Een uitdrukking van sekse, een bestaan van begeerte, een volbrengen van lichamelijke arbeid, want ook dáár heeft men een vorm die men als lichaam ervaart, moeten wij zeggen, is er eigenlijk niet. Er is een bestaan in een vormenwereld, die men waarneemt, een werken op lagergelegen gebieden, hoofdzakelijk door de kracht van eigen gedachten en niet door een persoonlijk optreden, met een enkele keer misschien: een projectie van eigen beeld in veel lagergelegen werelden.

Vanuit deze sfeer reiken contacten onmiddellijk tot sferen die onder deze wereld liggen, dus demonisch zijn en reeds duister. Daaronder liggen, in verschillende trappen, werelden die uiteindelijk komen in het laaggelegen deel van Zomerland, tot een geïdealiseerde reproductie van de wereld, waarbij dus werkelijk alle aspecten van het menselijk zijn, een geïdealiseerde weerspiegeling vinden. Daar zijn dus alle menselijke functies als arbeid, spel, onderscheid der seksen, gebruik van levens en genotsmiddelen, nog aanvaard. Zij behoren daar nog tot de voorstellingswereld en zullen eerst langzaam door deze geesten worden verlaten, waar zij geen werkelijke bevrediging meer betekenen.

Daaronder ligt een soort middenterrein, dat men schemerland noemt. Dit schemerland, of Land van Nevel, is een terrein waarin geen kenbare uitingen aanwezig zijn, maar personen elkaar kunnen ontmoeten en erkennen, terwijl zij vormen aannemen die aan de mens gelijk zijn. Hiermede verwant, maar niet geheel één, is het astrale gebied, waarop alle vorm van levenskracht zich kunnen uiten, zowel de demonische als de meer hemelse, terwijl bovendien natuurgeesten enz. hier ook met hun eigen gestalte zichtbaar en kenbaar worden.

Deze korte opsomming geeft u dan een verhouding weer, een onderlinge waardering. Om nu de stoffelijke wereld vanuit deze geestelijke sferen te belichten, dienen wij natuurlijk van beneden af te beginnen.

Wat is het kenteken van de astrale wereld? Dat de astrale wereld slechts vormen reproduceert, die reeds bestaan. Hierin kan door de gedachten van de hoger bewusten uiteindelijk misschien een vorm worden geschapen, maar dit is lang niet zeker. Zeker is wel, dat geen enkele vorm daarin voorkomt, die speciaal tot dit gebied behoort. Zij hebben allen hun oorsprong elders. Voor een vorming op stoffelijk gebied is het astrale dus eigenlijk niet belangrijk. Het betekent slechts een soort herinneringsvermogen, waarin de patronen, die in de stof reeds ontwikkeld waren, bewaard blijven, a.h.w. ter referentie.

In de daarboven gelegen wereld echter krijgen wij een idealisering. Ik spring nu maar meteen naar het Zomerland toe. Een idealisering betekent een verbetering. Een aanpassing van behoeften, aan verlangens en voorstellingen. Wanneer dus hier een bewuste vorming optreedt door een geest, die zich in deze wereld een tweede leven schept, dan verbetert zij hier, hetgeen zij kende. Zomerland is dus wel degelijk ook mede zelfschepend. Dit mede zelfschepende drukt zich uit in het stoffelijke, wanneer een geest uit Zomerland naar de stof zou gaan. Want deze geest zal verlangen naar een voertuig, dat zoveel mogelijk zal beantwoorden aan hetgeen

in het z.g. Zomerland reeds werd ervaren. Vandaar een voortdurende impuls tot verbetering, mutatie en dergelijke in de stof, als resultaat van het bewustzijn in het Zomerland. Daarboven echter worden impulsen minder stoffelijk en steeds meer geestelijk. D.w.z.: dat gedachten belangrijker worden - gedachten en krachten moet ik eigenlijk zeggen - dan vormen. Hier ontstaat dus een wereld die, waar zij werkt in de lagergelegen wereld, de idealen van Zomerland helpt bepalen, maar tevens door haar kracht en werking ook de aarde beroert. Hierdoor worden ontwikkelingen veroorzaakt, die niet meer logisch zijn. Dus niet meer een logisch gevolg van omstandigheden, maar aangepast zijn aan geestelijke behoeften.

Het ervaren van groepen in deze sfeer zou kunnen worden genoemd als, oorzaak voor het ontstaan der groepsgeesten. Want een dergelijke groep zoekt ook met bovengelegen sferen contact, vindt daarin iemand die eigen geestelijk bewustzijn verder ontwikkelt, terwijl de groep als zodanig gelijktijdig naar aarde uitstraalt, haar voorstelling van het perfecte voertuig volgens haar bewustzijn. De hoger gelegen sferen zijn vooral kenbaar door hun invloed die zij op Zomerland, sfeer, e.d. uitoefenen. Zij bereiken minder snel de aarde, doch indien zij dit doen, volgt hieruit onmiddellijk een zeer grote en zeer scherpe werking bij zeer grote groepen van geesten. Niet stof. Hier wordt geen stof meer beïnvloed, Geest! Ook geest in de stof en hierdoor kan leiding worden gegeven aan de totale ontwikkeling van gehele rassen, zelfs van bepaalde werelden. Met deze werelden bedoel ik dan dus: culturen enz.

De daarboven gelegen sfeer bemoeit zich niet meer met de verschijnselen. Zij ziet slechts de totale ontwikkelingstendensen dus ongeacht de stoffelijke resultaten daarvan mede scheppend in de zin van vormend voor alle geest. Het resultaat hiervan is, dat geesten vanuit deze werelden reeds kunnen behoren tot de onmiddellijke medewerkers van bv. planeetgeesten. De daarboven staande sfeer brengt ons de werkelijke lichtgeesten. Zij kunnen onder omstandigheden tot werelden afdalen, maar doen dit dan als onmiddellijke vertegenwoordigers van een Eeuwig Principe. Wanneer zij afdalen op aarde, doen zij dit meestal door incarnatie, in enkele gevallen door het scheppen van een lichaam, waarbij zij eerst een tijd in de lagergelegen sferen vertoeven om de daar geldende voorstellingen in zich op te nemen en dus zich weer te kunnen bewegen op de wereld. Zij zijn o.a. grote godsdienstleraren en profeten, stichters van rassen enz. De kennis die zij brengen, betekent te allen tijde in de eerste plaats het schenken van een middel tot geestelijke verbetering, ook wanneer de basis daarvan misschien stoffelijk is. Een Prometheus figuur bv. kunnen wij hieronder rekenen. Maar ook figuren als verschillende Bodhisattva's en Boeddha's, Mohammed, Jezus, verschillende Indische profeten e.d.

De daarboven liggende wereld, in het voor ons niet kenbare meer bestaande, zijn de onmiddellijke leiders van gehele complexen van stofuiting. Hieronder treffen wij de eigenlijke planeetgeesten aan en wij vermoeden, maar wij weten niet zeker, dat ook sterrengeesten uit deze sfeer, of uit de onmiddellijk daarboven gelegen sfeer origineren. Zeker is, dat naarmate de verschillen duidelijker in onze voorstellingen rijzen, wij een voorstelling kunnen krijgen van de oneindige keten van sferen die moet bestaan, om uitdrukking te geven aan alle aspecten van het geestelijke en dus via het geestelijke ook van het stoffelijke.

Mag ik vragen of ik tot zover duidelijk genoeg ben geweest?

Vraag: U zei: in de wereld van geluid was dat te vergelijken als geluid. Is er dan geen geluid?

Antwoord: Neen, niet wat u geluid noemt. U moet geluid natuurkundig vergelijken. Geluid is een betrekkelijk lage trilling met een betrekkelijk lage voortplantingssnelheid t.o.v. de hogere trillingen van het licht. Wanneer ik nu spreek over licht, dan geef ik iets aan, dat eigenlijk ook alweer ver staat boven de door u gekende lichtfrequenties. Maar wat wij het beste met licht vergelijken. Nu is die uitdrukking "licht" gemakkelijk, omdat niemand die deze trillingen ervaart, erom heen kan, ze te vertalen als licht. Bij het geluid echter is de interpretatie lang niet zeker. En daarom maakte ik de opmerking, dat wij dit wel degelijk vergelijkend moeten zien. Wanneer u dus hoort van een symfonie, die in deze sfeer wordt geboren en die op aarde wordt gereproduceerd, moet u zich niet slechts voorstellen dat een flard daarvan hier op aarde wordt

opgevangen en in aardse noten wordt omgezet, maar: dat de geest ook de indrukken van die sfeer transponeert in gelijke impressies op aarde.

Vraag: Welke is de drukst bevolkte sfeer en uit welke sfeer reïncarneren de meeste mensen op aarde?

Antwoord: De druk bevolktste durf ik werkelijk niet te zeggen. U moet het mij niet kwalijk nemen, maar het is zo moeilijk om bij ons een volkstelling te houden. Daar durf ik u werkelijk geen antwoord op te geven. Wel kan ik u mededelen dat de meeste mensen incarneren uit Zomerland en wel de midden- en bovensfeer van Zomerland, niet uit de laagste sfeer, dat is meestal een rustperiode. Soms wordt ook nog geïncarneerd uit de sfeer die wij hebben genoemd met klank, kleur en licht, in sommige gevallen met kleur en licht. Zover mij bekend alleen onder zeer bijzondere condities uit licht en uit het onkenbare. Dus in karnaties zijn uit al deze sferen mogelijk. De meesten komen echter uit het Zomerland en wel uit de verder ontwikkelden uit dit Zomerland.

Vraag: Hoe hoger je komt, hoe minder men behoeft te incarneren? En men incarneert dan niet voor zichzelf, maar om de wereld te helpen?

Antwoord: Sta mij toe op te merken dat dit geen juiste voorstelling is. Het heeft niets met u te maken. Maar wanneer iemand van 60 jaar met een pop gaat spelen, dan noemt men dat kinds, nietwaar? Dat is niet passend bij wat men op die leeftijd zou kunnen doen, bv. een filosofische verhandeling schrijven. Op aarde leven als mens is eigenlijk niet veel anders dan - vanuit de geest gezien - met poppen spelen. Men neemt dan belangrijker werk. En dat werk kent dan niet meer de vorm, die u kent. Maar het werk is voor het wezen zelf even belangrijk en blijft gelijk. Dus het is niet dat je niet nodig hebt te incarneren, maar dat de mogelijkheid om als mens te incarneren niet meer voldoet aan de behoefte, die je geestelijk voelt tot uiting. Ik geloof dat stof en geest voortdurend in evenwicht zijn en dat dus de stof en de geest te allen tijde tegenover elkaar moeten bestaan. Maar de wijze waarop men als geest de stof ervaart, kan natuurlijk geheel veranderen. Maar ik meen niet dat er een mogelijk is van alleen geest. Materie en geest zijn twee krachten, die elkaar in evenwicht houden en daardoor kunnen bestaan.

Ik hoop dat dit niet te ver gaat voor u. Maar als ik dat moet uiteen gaan zetten, dan heb ik nog wel een uur nodig, Als u het wenst, wil ik het natuurlijk voor u doen.

Vraag: u zegt: in de sferen kun je een vorm aannemen. Maar als ik uittreed, dan heb ik geen vorm, weet ik niet eens hoe ik eruitzie. Wat voor een vrouw ongetwijfeld iets bijzonders is.

Antwoord: Ik kan u dat heel eenvoudig beduiden. Zolang u in die wereld vertoeft, uw aandacht volledig richt op de dingen rond u en dus niet op uzelf, zult u er geen hebben, of behoeven te hebben. Maar op het ogenblik dat u zich een beeld vormt van uzelf in relatie met deze dingen, moet u een persoonlijkheidsvoorstelling hebben. Deze persoonlijkheidsvoorstelling, zoals zij in u leeft, bepaalt dan de vorm, waarin u zich uit en waarin u dan ook kenbaar bent binnen deze wereld.

Is het duidelijk?

Vraag: Niet helemaal.

Antwoord: Zolang u niet aan uzelf denkt, behoeft u geen vorm te hebben. Maar op het ogenblik, dat u aan uzelf denkt, begrenst u hierdoor uw wezen met deze gedachte. Het is niet noodzakelijk dat men zich kenbaar maakt, want men moet altijd rekenen, dat het lagere voor het hogere altijd kenbaar blijft, ongeacht vorm, gestalte, of wezen.

Mag ik aannemen dat ik door de vragen heen ben?

Vraag: Ik heb nog een vraag, maar dat slaat op het onderwerp van vorige week.

Antwoord: Brengt u het maar naar voren.

Vraag: In de voordracht van de wetten die de Schepping regeren, blijven mij na aandachtig lezen, enkele passages duister. Hoe is het dan mogelijk daarover direct vragen te stellen en over het gesprokene te discussiëren? Een vruchtbare bespreking, ook voor derden, kan pas geschieden als het onderwerp duidelijk voor de geest staat. Ik zou graag uitleg willen hebben van hetgeen voorkomt, laatste alinea blz. 40: Wanneer de kracht zich eenmaal begint te ontwikkelen binnen een beperking als de geest uitmaakt, zal zij noodzakelijkerwijze deze moeten voortzetten, hetzij in positieve of negatieve richting. Mijn vraag is: Welke kracht? Waarom is het gestelde waar?

Antwoord: De geest is, als ik mij hier dus aan de zuivere omschrijving van de Orde in de eerste plaats mag houden, een begrensd krachtveld. De kracht is de ziel, ofwel onmiddellijk deel van het Goddelijk krachtveld, dat in den beginne was. Is dit voldoende definitie van deze kracht, of moet ik dat nader doen?

Vraag: Die kracht is dus de ziel?

Antwoord: Inderdaad. De begrenzing van deze kracht door een persoonlijkheidsbewustzijn, is de geest. De kracht zelf is onvernietigbaar, want zij is deel van het Goddelijke. Als resultaat kan ik, als geest, als wetende, kennende de persoonlijkheid, slechts twee wegen inslaan. Ik kan niet mijzelf gelijk blijven, want in het mijzelf gelijk blijven verlies ik mijn geestelijke eigenschappen. Ik trek dus mijn vermogen en bewustzijn terug en ben negatief. Ik keer terug in het Goddelijke maar vernietig daarvoor mijn eigen persoonlijkheid.

Vraag: Waarom zou u dat doen?

Antwoord: Dat is een vraag die moeilijk te beantwoorden is. Ik kan u alleen verzekeren dat er geesten zijn, die na een reeks van ontwikkeling te hebben doorgemaakt trachten dit te doen en dan voor u demonen, of duivelen heten. Daarnaast bestaat natuurlijk de normale gang van zaken en dat is deze. Ik ben die kracht, ik moet bewustzijn hebben. Bewustzijn en leven is gelijk aan voortdurende actie. Kunt u dat aanvaarden? Dus zonder actie geen leven. Of moet ik die stelling ook duidelijk maken? Hieruit volgt dus, dat een geest die zich positief ontwikkelt alleen om te leven voortdurend haar eigen bewustzijn zal uitbreiden, waar al hetgeen wat binnen deze kracht van de ziel gelegd wordt aan bewustzijnswaarde, daarin te allen tijde en volledig opgesloten blijft. Dit is de eigenschap van het Goddelijke. Daarin zijn alle dingen potentieel aanwezig, maar door de bewuste ervaring wordt de indruk ook onuitwisbaar bewust gelegd binnen dat gedeelte, dat de persoonlijkheid uitmaakt, of bezielt.

Vraag: Van potentieel, tot actueel?

Antwoord: Inderdaad. Daarmee heb ik dan eigenlijk uiteengezet, waarom dat zo is.

Vraag: Voorts is mij de zin van het volgende duister: Een negatieve richting stoot echter op het bezwaar, dat er geen bewustzijn aanwezig is en dus geen stimulans, welke in het begin deze negatieve ontwikkeling tot stand zou kunnen brengen. Over negatieve richting wordt gevraagd: wat wordt hiermee bedoeld? Bij bewustzijn aanwezig is: waarom niet. Vraag over de laatste zin: wat betekenen deze woorden? Maar als een persoonlijkheidsbewustzijn ontstaat, kan er geen persoonlijkheidsontkenning meer bestaan, tenzij wij ons wenden tot een ontwikkeling, die stof en geest gelijkelijk tracht te verwerpen. Het laatste is mij volkomen onbegrijpelijk.

Antwoord: In feite is het zeer simpel. Zolang de Goddelijke kracht bestaat zonder bewustzijn, kan zij niet streven naar een vernietiging van dat bewustzijn. Is het bewustzijn eenmaal verworven, dan moet het groot genoeg zijn om te begrijpen, dat dit bewustzijn verworpen kan worden, vóór zij terug kan gaan streven naar het niet-bewustzijn.

Vraag: Terugstreven? U kunt het ook vooruitstreven noemen.

Antwoord: Zoals u het noemen wilt. Ik zeg terugstreven, omdat ik zonder een bewust terugkeren in de kracht geheel te bewerkstelligen, mijn eigen bewustzijn uitblus, of tracht uit te blussen, en zo weer in de kern te worden opgenomen zonder persoonlijkheidsbegrenzing, waar ik daaruit voort ben gekomen en de persoonlijkheidsbegrenzing het resultaat is van een uitstoting vanuit die kracht, spreek ik van teruggaan.

Ik keer terug, ik volbreng geen gang, maar ik keer terug tot mijn begin punt. Vandaar: terug. Wij zullen het nog wat eenvoudiger doen. Wij stellen normalerwijze de ontwikkelingsgang van de bewustwording voor als een cirkel. Het bekende symbool van de slang, die zichzelf in de staart bijt. Wanneer ik nu op een gegeven ogenblik begin en ik leg het eerste kwart af, dan is de logische voortgang dus: naar de staart toe helemaal. Maar wanneer ik nu zeg: Ik wil dit niet meer en ik ga proberen alle bewustzijn mijn bewustzijn zover reeds uitmaakt, te elimineren, dan ga ik dus terug naar de kop. Ik zou zeggen: dit is logisch, hoor.

Vraag: Maar in welke staat gebeurt dat dan?

Antwoord: In elke staat van zijn, waarbij het eigen bewustzijn een verwerping van het Goddelijke inhoudt.

Vraag: Onvoorstelbaar.

Antwoord: Voor u hopelijk wel. Maar er zijn dus richtingen waarbij de ontwikkeling van het bewustzijn inderdaad teruggaat. Als ik daarover moet gaan spreken, dan komen wij in de demonologie terecht. Dat is de kennis van de demonen. Wanneer er tijd over is, dan kunnen wij dit dadelijk desnoods nog bespreken.

Vraag: Ik wou vragen of het mogelijk is, dat je van een hogere sfeer in een lagere sfeer gedwongen terug moet gaan?

Antwoord: Dat lijkt mij heel moeilijk, want zoals ik u reeds zei: het ervaren van een sfeer berust op bewustzijn. Om het dus nog eens precies uit te drukken, wat wij sfeer noemen is uiteindelijk niets anders dan een krachtens een bepaald bewustzijn verworven aanvaarding van de werkelijke wereld op een bepaalde wijze. Dit geschiedt meestal door groepen. Het bewustzijn wordt gewekt in de kracht van de ziel en is dus in feite onblusbaar. Tracht ik op de weg van de zelfvernietiging dit bewustzijn langzaam maar zeker te verdrijven, dan moet ik de kracht, die in mij leeft, dus buiten mij trachten te projecteren, terwijl ik gelijktijdig in mijzelf niets hiervoor in de plaats stel, of aanvaard. Vandaar, dat wij de vorige keer hierover spraken als: de smarten van satan. Want dit is praktisch onbereikbaar. Maar indien wij al aan willen nemen dat je daarin zou slagen, zie je als resultaat, dat je onbewust bent. Dit nog even als antwoord aan die vrager daar. Op het ogenblik dat je onbewust bent, is je wezen weer in de normale uiting vanuit het Goddelijke opgenomen en keer je dus hernieuwd terug naar de ontwikkeling, de normale gang van zaken. U zou dus kunnen zeggen, zoals u het noemt: van kop naar staart, de eeuwige levenscirkel.

Vraag: U zult moeten toegeven, dat bij de vorige lezing alles wat u nu uitvoerig uiteenzet, als aanwezige kennis werd verondersteld. Bij velen zal dit niet het geval zijn geweest en daarom lijkt het mij goed, dat dit alles nog eens uit de doeken wordt gedaan.

Antwoord: Inderdaad. U zult dan ook wel bemerkt hebben, dat ik mijn eigen betoog aanmerkelijk verkort heb om in de gelegenheid te zijn vragen over het vorige onderwerp uitvoerig te kunnen behandelen.

Reactie: Het is nog niet helemaal klaar.

Antwoord: Ik weet dat er nog meer komt. Maar ik ben nog niet geheel klaar met de beantwoording van de vraag, die ik even onderbrak, omdat het logisch verband leidde tot een toelichten van uw vraag.

Wij kunnen dus vaststellen dat een gedwongen terugkeren tot een lagere sfeer onmogelijk is. Wel is een vrijwillig terugkeren mogelijk. Dit laatste kan geschieden met behoud van eigen bewustzijns capaciteit. Hierbij incarneert men a.h.w. in een lagere sfeer om ondanks eigen groter vermogens, met anderen samen te werken en ook dezen zo te wekken tot een nieuw bewustzijn. De tweede mogelijkheid is: een doelbewust vernietigen van een deel van het eigen bewustzijn. Ook dit is een vrijwillige daad en een zelfs zeer grote taak.

Vraag: Is dat laatste dan ook opbouwend?

Antwoord: Neen. Dit is definitief afbrekend, negatief en demonisch.

Vraag: Ik kan niet begrijpen, waarom je het dan zou doen?

Antwoord: Wanneer ik u dit moet uitleggen, kan ik het alleen zó doen: Dit geschiedt, wanneer men zozeer begrijpt, slechts een deel te zijn van God en zozeer verlangt slechts zichzelf te zijn, dat men niets van het Goddelijke meer wil aanvaarden. Dit is de kortste formulering die ik hiervan geven kan. Ik kan mij voorstellen, dat dit voor u moeilijk voorstelbaar is. Het komt dan ook niet voor uit een redelijk proces, maar uit een innerlijke emotionele toestand.

Vraag: Is dit dan egoïsme?

Antwoord: Dat is weer iets anders. Egoïsme is in beide richtingen mogelijk. Positief en negatief. Het is een verwerpen van hetgeen men bereikt heeft, omdat men beseft dat men het niet uit zichzelf bereikt heeft, doch slechts dankzij het Goddelijke, want daar komt het op neer. Nu zullen wij verder gaan met onze vragenlijst,

Vraag: Ook werd ter sprake gebracht: vrije wil. Wil is m.i. een kosmische kracht en als zodanig vrij noch onvrij, evenmin als ruimte, of tijd, vrij of onvrij is. Indien de wil echter door een mens gehanteerd wordt, wordt de wilsuiting geconditioneerd door de persoonlijkheid. Om deze vrij of onvrij te noemen, zal eerst vastgesteld moeten worden wat vrij is. Is de mens ooit vrij, of eerst wanneer hij in God is opgegaan? Dan is hij de wetmatigheid zelf geworden. Zolang dit niet het geval is blijft de persoonlijkheid eo ipso en dus ook haar wilsuitingen. Er kan dan geen sprake zijn van vrijheid. Mag ik hierover uw zienswijze vernemen?

Antwoord: Dat deze stelling theoretisch zeer mooi is. Filosofisch helaas te veel is gebruikt om eigen verantwoordelijkheid af te wijzen. Volgens ons kunnen wij het begrip "vrij" als volgt definiëren: Niet in de onmogelijkheid verkerende, het door eigen bewustzijn begerenswaardig gestelde tot werkelijkheid te doen worden. Dus dat noem ik "vrij". "Onvrij" noem ik: niet in de mogelijkheid verkeren en door het bewustzijn als begerenswaardig gestelde te verwerkelijken. U zult ongetwijfeld op deze formulering het een en ander tegen kunnen hebben, waar u zegt: de wil is een kosmische kracht. Maar ik stel hier tegenover: Zo de wil al een kosmische kracht is, wordt de wil als vermogen binnen de persoonlijkheid verwerkt en geconditioneerd - zoals u terecht aangeeft - door de persoonlijkheid. Waar wij aannemen dat ieder van ons een persoonlijkheid is, ofschoon wij, indien wij ons aan de feiten houden, slechts een deel van het Goddelijke zijn, lijkt het mij onnatuurlijk voor de wil de kosmische lering te aanvaarden en voor onszelf toch een persoonlijkheid als vanzelfsprekend te zien.

Vandaar dat ik meen, ons houdende aan de beperkingen, die nu eenmaal ons eigen zijn en wezen bepalen, de wil ook te mogen zien als binnen het wezen tijdelijk onafhankelijk van de grote bestaande kracht. En indien ik dit aanneem, dan volgt hieruit inderdaad dat de wil, die de mens gebruikt en die ik dus wil erkennen als zijnde deel van de Goddelijke kracht, maar tijdelijk als deel daarvan beperkt binnen de mens, dat deze zeer geconditioneerd wordt door kwaliteiten en eigenschappen van mens, of geest. Dit neemt echter niet weg, dat deze kracht mens en geest in staat stelt binnen de Goddelijke wetmatigheden bepaalde verlangens te verwerkelijken, of zich bepaalde mogelijkheden te ontszeggen. Zolang deze vrijheid blijft bestaan, dus dit vermogen om zelf te kiezen, spreek ik van een vrije wil.

Vraag: Dit antwoord is heel mooi. Het antwoord van die film stelt dat de bewegingen binnen het beeld vrij zijn. Het bestaan van de filmrol tast dus het beginsel niet aan. Maar nu stel ik: de wijze waarop zij dat pasje doen enz. spruit voort uit hun geestesgesteldheid.

Antwoord: Dus om bij het voorbeeld te blijven: uit hun eigen interpretatie van het vaststaand scenario. In deze eigen interpretatie zijn zij dus vrij. Dit is immers de vrijheid om eigen wezen en persoonlijkheid uit te drukken binnen het schema van het geheel. Dat is o.i. dus: de vrije wil.

Vraag: Of het is de regisseur, die het besluit.

Antwoord: Mogelijk. Op grond daarvan zouden wij kunnen stellen: indien er een persoonlijke regisseur aanwezig is - persoonlijk in de zin van persoonlijkheid als bij een mens - de wilsvrijheid door een zekere willekeur zou kunnen worden beperkt, maar wie is de regisseur? God. God is in Zichzelf onveranderlijk, blijft dus gelijk, zal dus, waar Hij Zelf tevens ook scenarist is, Zijn Beeld,

zoals Hij dit ontworpen heeft, zeker niet wijzigen. Hij zal ook zeker door Zijn wetten zorgen dat men niet buiten de uiterste door Hem toegestane interpretatiemogelijkheden kan treden. Maar aan de andere kant heeft hij juist de mensen losgelaten a.h.w. in dit scenario om er een interpretatie van te verkrijgen, die ook voor Hemzelf aanschouwelijk is.

Vraag: Waarbij God hen dus in de waan laat dat zij een vrije wil bezitten, opdat zij voor hun daden verantwoordelijkheid zouden aanvaarden?

Antwoord: Neen, dat laatste ben ik niet met u eens. Gedeeltelijk om praktische redenen, dat wil ik er onmiddellijk bijvoegen. Gedeeltelijk echter zijn mijn redenen ook zuiver theoretisch filosofisch. Ik stel n.l. van mijn kant uit dat, indien de waan bestaat wilsvrijheid de emotionele toestand binnen de mens gelijk zal zijn aan de emotionele toestand die bij volledige wilsvrijheid binnen de mens kan ontstaan. Mag dus vanuit het Goddelijke gezien de beperking al aanwezig zijn, vanuit de mens bestaat zij niet. Want wij hebben vooropgesteld dat de mens in ieder geval meent vrij te zijn. Eerst in dit menen volledig vrij te zijn, kan hij komen tot een volledige vervulling van de taak, die hem werd gesteld. Indien er geen noodzaak was de mogelijke bezwaren wilsvrijheid in elk wezen in te leggen, zou dit, aannemende de volmaakte Schepper, zeker niet gebeurd zijn. Wilsvrijheid behoort dus in het volmaakte schema. Als zodanig meen ik dat wij, zijnde mede acteurs, en beperkt als u de wilsvrijheid moeten aanvaarden. Wij kunnen hierbij aannemen, dat deze mogelijkerwijze vanuit het Goddelijk standpunt niet bestaat. Voor onszelf weten wij echter, dat zij, zo al theoretisch wel verworpen, praktisch bestaat. Zo zullen wij de verantwoording moeten aanvaarden, willen wij beantwoorden aan het doel van ons eigen bestaan en van de gehele Schepping. Wij komen hier een klein beetje zou ik haast zeggen in de dialectiek terecht. Veel scheelt het tenminste niet.

Reactie: Het was toch nodig hier een verduidelijking te vragen.

Antwoord: Mag ik opmerken dat ik deze wijze van gedachten wisselen op bijeenkomsten ten zeerste waardeer.

Vraag: Hoe staat u dan bv. tegenover de oorlogsvoorspellingen van Dr. Tenhaeff? Er zijn in de oorlog veel dingen gebeurd die niet menselijk waren en toch gebeuren moesten. Is dit nu Gods wil, of de vrije wil van de mensen? Wat is hierover uw mening?

Antwoord: Mag ik stellen dat dergelijke dingen m.i. niet tegen het menselijke in kunnen gaan, waar zij in het menselijke gebeuren en uit het menselijke voortkomen. Zo kunnen zij niet indruisen tegen het menselijke, maar hoogstens tegen uw voorstelling daarvan.

Vraag: Dus daaraan zit je altijd vast?

Antwoord: Is altijd opgelegd pandoer. Wanneer deze dingen moeten gebeuren, gebeuren zij. Wanneer de mensheid deze waarden in zich draagt, dan zullen zij geuit moeten worden. Hoe en wanneer kunnen wij niet nagaan. Hoogstens kunnen wij zo nu en dan reeds er een flits van opvangen. Zeker is echter altijd, dat het gebeuren zal. Dus inherent is aan het wezen der mensheid.

Vraag: Misschien zouden wij hier een parallel kunnen trekken met hetgeen hier gezegd is. Over het simultane van de Schepping dat zich aan de mens vertoont als opeenvolgend.

Antwoord: Ja, daarin ligt het hele probleem opgesloten. Gaan wij uit van het stimulatie van de Schepping, dan kunnen wij de vrije wil niet zonder meer aanvaarden. Alles is dan immers vastgelegd. Maar stellen wij dan als vrijheid de mogelijkheid om enkelen van de vele parallel lopende bestaande situaties voor onszelf als waar te beleven, zonder genoopt te worden ze allen te beleven, dan hebben wij ook hier toch weer een keuzemogelijkheid, een recht van keuze en volgt hieruit, wederom binnen de beperking van de Schepping, de vrije wil. Dit is de stelling die wij hieromtrent aanhangen en die wij ook reeds in de eerste lezing, zij het schetsmatig en vereenvoudigd, reeds hebben getracht naar voren te brengen,

Vraag: In de astronomie strijden de geleerden over Schepping ineens, of Schepping zoals wij die zien groeien. Hoe denkt u daarover?

Antwoord: Wij weten dat gezien de lichtsnelheid de kenbare tekenen van gebeurtenissen, die gelijktijdig plaats vonden, ons op geheel verschillende tijden kunnen bereiken. Ook weten wij dat onze eigen tijdsrekening - op aarde althans - het ons niet mogelijk maakt deze door afstand ontstane verschillen geheel te elimineren. Zelfs indien het zou gelukken, ondanks alle beperkingen, een gelijktijdigheid vast te stellen, blijft nog de onvolmaaktheid van de mens. Deze maakt het slechts relatief, maar niet reëel mogelijk, absoluut werkelijkheid, of schijn, vast te stellen. Dat, wat de mens schijn noemt, bevat dan ook over het algemeen evenveel van de werkelijkheid, als datgene wat hij werkelijkheid gelieft te noemen.

Vraag: u zei zo-even: zonder in de noodzakelijkheid te zijn ze allen te beleven. Maar hoe komen wij dan aan de volmaaktheid?

Antwoord: Dit is een kwestie van associatief beleven. Wanneer ik zeg "negen", dan heb ik daarmee gelijk uitgedrukt 32. Bovendien liggen verschillende optellingsmogelijkheden van andere getallen in het getal negen besloten. Indien ik nu negen beleef, maar mij hierin tevens alle daarbinnen liggende waarden als mogelijkheid kan voorstellen, mij tenminste de wortel van het getal realiseer, dan heb ik hiermee de reeks van in het getal negen bevatte mogelijkheden, door mijn begrip als noodzakelijke beleving uitgeschakeld. Ons eigen beleven is natuurlijk veel complexer dan zo één simpel getal. Ondanks deze complexiteit kunnen wij zeggen dat elke ademhaling, elke gedachte, elk ogenblik van geestelijk bewustzijn, opgaande, of dalende, voor ons tevens een bewustzijn omtrent andere, meestal parallelle, mogelijkheden inhoudt. Waar nu voor ons het bewustzijn telt en niet de feitelijke beleving als zodanig, kunnen wij door één ding werkelijk te beleven, een bewustzijn verwerven omtrent de vele parallelle gebieden, die wij dus theoretisch eigenlijk gelijktijdig beleven en in ons opnemen, maar niet doorleven.

Wanneer nu zo hier en daar wordt gefluisterd dat dit tweede deel van deze lezing toch weer wat zwaar is geworden, dan moet ik u verzoeken mij ook ditmaal hier te verontschuldigen. Ik kan alleen de hoop uitdrukken dat degenen die dit moeilijk of onbegrijpelijk vinden, een volgende keer hierop terug zullen willen komen met hun vragen, die zij kunnen stellen aan het einde van het eerste onderwerp.

Vraag: Als je een hoog bewustzijn hebt, kun je dan de lagere sferen overslaan?

Antwoord: Theoretisch gesproken zou je met een groot bewustzijn als met een polsstok over de minder bewuste sferen heen kunnen springen. In de praktijk passeert toch eenieder deze sferen. Het tempo waarin dit geschiedt, kan echter wel zeer verschillend zijn. Een trein gaat door een korte tunnel heen. Gaat zij langzaam, dan vertoeft u een ogenblik bewust in een haast absolute duisternis. Beweegt hij zich snel, dan ervaart men dit slechts als een schaduw. Zo kan men dus lagere sferen passeren met een terloops haast onbewust aanvaarden van hun bestaan, doch kan men er ook intens in beleven en vertoeven.

Vraag: Wanneer iemand niets weet van alle dingen die wij deze avond hebben besproken, zal hij dan na zijn dood in een soort slaaptoestand blijven?

Antwoord: Over het algemeen niet. Voor de voorstellingen die dan niet worden gekend en aanvaard, moeten toch andere voorstellingen bestaan. Wel kunnen deze voorstellingen in strijd zijn met de waarheid. Dan is er een conflict, maar een conflict is nog geen slaap. Slechts de mens die volledig onverschillig is, of niet meer in staat is bv. door uitputting, onmiddellijk tot de realisatie te komen van eigen waarden binnen de nieuw ontstane toestand, zal dus rusten, of slapen. In de praktijk zijn dit ten hoogste 2 à 3 gevallen per 100. Ik heb dit getal slechts over het algemeen genomen, waar het IK na het verblijf op aarde meestal snel en sterk verandert. Het bewustzijn en de kennis die men bezit spelen daarin ook een grote rol. Naarmate het eigen bewustzijn minder in staat is tegenover de nieuwe werkelijkheid een voorstelling te plaatsen die ermee contrasteert, en een erkennen van de nieuwe wereld zo mogelijk en noodzakelijk maakt, is de mogelijkheid groter dat men inslaapt en dus rust voor langere tijd.

Voldoende?

Dan, vrienden, wordt het werkelijk tijd, dat ik het woord overgeef aan de volgende spreker voor het tweede onderwerp. Ik ben u dankbaar voor de overlegde vragen, die zijn voortgekomen uit deze onderwerpen en hoop dat u uw waardering voor het gesprokene ook in het vervolg op deze wijze zult doen blijken.

Goedenavond.

WAAROM HET LIJDEN OP DE WERELD NOODZAKELIJK IS

Goedenavond, vrienden.

Ik mag voor u een tweede onderwerp behandelen en men zal mij hopelijk mede willen delen hetwelk dat zal zijn.

Vraag: Is het noodzakelijk dat er lijden is op deze wereld? Zo ja, waarom? Zo neen, waarom is het er dan? En waarom moest Jezus, die toch een volmaakt harmonisch Mens was, ook lijden?

Antwoord: Sta mij toe eerst de vraag hierin te beantwoorden. Als Jezus een volmaakt harmonisch Mens geweest was, zou Hij niet hebben kunnen lijden. Waarom het lijden op de wereld noodzakelijk is? Mijn lieve vrienden, lijden is een teken van ziekte, van gebrek. Het lijden is het resultaat van een disharmonie. Of men wil, of niet, men moet lijden, zo lang men zelf niet harmonisch met het Goddelijke, met de grote Levende Kracht, zich heeft weten te onttrekken aan alle verstoringen van eigen persoonlijkheid. Er kan dus geen wereld zonder lijden bestaan, dan de allerhoogste wereld, waarin de Volmaaktheid van het Wezen zich uit door zijn eenheid met zijn God.

Stel u voor, dat er geen lijden zou zijn. Hoe zou u dan weten wat goed, voor u aanvaardbaar dus, en kwaad is? Hoe zou er dan op deze wereld een begrip van moraal kunnen bestaan? Hoe zou men kunnen streven naar iets, als er geen lijden zou zijn, alleen geluk. Dan zou men niet tevreden zijn op deze wereld te toeven zonder streven, of leven verder, slechts zijnde in een toestand van gelukzalige onwetendheid. Alle kennis, alle bewustzijn, alle streven naar geestelijke volmaking en stoffelijke verbetering, wordt geboren, mijne vrienden, uit de angst voor het lijden, Begrijp dat.

Het lijden zijn de sporen die men aan een paard geeft. Iets, wat je dwingt snel te gaan, om voort te streven naar je doel. Ach, zegt het menselijk lichaam u niet zelf, wanneer u pijn hebt en u dus lichamelijk lijdt, is dat lijden dan zelf geen teken dat er iets in dat lichaam niet in orde is? Als u die pijnen te veel verwaarloost, komt er dan niet een ogenblik dat het lichaam helemaal faalt, dat het niets meer kan volbrengen. Zoals de pijn in het lichaam de bode is die mededeelt: er is iets niet in orde, zo is het lijden voor alle geest en voor alle stof de bode, die zegt: "Gij zijt nog niet één met uw God".

Men denkt over het algemeen te stoffelijk over deze dingen en vergeet dat God Zijn uiting heeft geschapen op een wijze die ons dwingt tot Hem in te gaan. Wij kunnen Hem niet ontkomen, wij moeten tot Hem gaan. Onze weigering om dat te doen is ons lijden. Is niet het meeste lijden uit de geest geboren? Vraag het uw geleerden van deze dagen. Vraag hen: hoe vaak komt een ziektebeeld uiteindelijk voort uit de geest, uit de psyche: Vraag hen hoeveel lijden komt er uiteindelijk op deze wereld voort uit een verkeerd leven, uit een verkeerd streven. Vraag hen, of er lijden bestaat zonder angst? Wanneer zij eerlijk zijn, zullen zij u zeggen: De mens lijdt misschien een keer lichamelijk, maar het meeste doordat hij geestelijk faalt. Daaruit wordt zijn stoffelijk lijden geboren. Wanneer er in de wereld iets gebeurt, dat niet goed is, is dan dat het bewijs dat die wereld niet goed is? Of niets goed is?

Men zegt: er zijn misdadigers, asociale en die voegen lijden toe aan de mensheid. Men zegt: er worden dieren mishandeld en mensen geslagen. Maar ik vraag u, vrienden, waaruit komt dat voort? Uit de geestelijke onevenwichtigheid van de mens. Als er oorlog komt en er lijdt een mens door die oorlog, dan komt dat omdat hij niet vrij is. Omdat hijzelf niet a.h.w. stoïcijns kan ondergaan. Het lijden is niet het gebeuren zelf, het is de gedachtewereld die uit het gebeuren voortkomt. Voortkomt in u, door uw eigen wezen, door uw eigen aanvaarding van de dingen.

Moet ik u meer argumenten aanvoeren dat de mensheid lijdt, omdat het lijden een noodzaak is voor de mensheid? Zonder lijden zou er geen mensheid zijn. Dan zouden er alleen dieren zijn. Zou u terug willen vallen tot het dierlijke? Zou u uw geestelijk bewustzijn, uw glimp van Goddelijk Licht misschien, prijs willen geven om niet te lijden? Ik geloof dat u met mij eens zou zijn, dat het beter is alles te lijden dan onder te gaan? Niet lijden is ondergang. Lijden is de prikkel die ons voortdurend verder dwingt tot wij ontwaken in nieuwer, groter, geestelijk bewustzijn, tot wij de vrede vinden die niet in de wereld ligt, maar in ons. U spreekt over Jezus. U zegt: Moest dan ook Hij lijden? Als Mens kon Jezus niet volmaakt zijn. Als Mens kon Jezus niet zonder lijden. En ziet, door het lijden dat Hij vrijwillig aanvaardde, wordt het lijden voor Hem uitgewist.

Jezus wordt niet verheerlijkt, omdat Hij Jezus is, Hij wordt verheerlijkt door Zijn lijden. Ligt daarin niet het beste bewijs, van wat ik u hier zeg, dat lijden een noodzaak is? Zolang Jezus Mens is, voelt Hij Zich wel één met de Vader, maar Hij is toch Mens. Maar wanneer Hij dan ter wille van de Vader Zijn Mens zijn verloochend: Vader, niet Mijn, maar Uw Wil geschiede! Dan, op dat ogenblik, begint de verloochening van de Mens. De verandering die door het lijden heen culmineert in de herrijzenis. Of lijden een noodzaak is? Alle groten lijden. Ik sprak u over Jezus. Maar heeft niet de jonge Boeddha geleden, heeft hij niet als trapa, gaande van de ene kluizenaar tot de ander zijn lichaam gekweld en gepijnigd. Is hij niet verzonken geweest in diepe, lichamelijke wanhoop? Is het niet juist na jaren van dit lijden, dat hij zijn bewustwording een verlichting vindt? Waar u ook ziet naar een verlichte mens, dan ziet u steeds hetzelfde: het lijden, dat de verandering brengt. Het lijden, dat de bewustwording brengt. Kunt u dan nog vragen of het lijden op de wereld noodzakelijk is? Het lijden is de kracht, die geboren wordt uit de disharmonie en het onvermogen van begrip in onszelf t.o.v. het Goddelijke. Maar wie God in zich draagt en als enige Kracht aanvaardt, die is alle lijden bespaard, omdat de wet, die het lijden veroorzaakt, de drang tot éénwording hem in zijn eenheid met God niet meer kan beroeren.

Ik hoop, dat ik mijn zienswijze duidelijk heb gemaakt. Ik wil er onmiddellijk achter zeggen: ik weet heus wel dat lijden zwaar is, heel erg zwaar. Maar ik geloof dat het bewustzijn: "Wat is lijden"? Toch een hulpmiddel kan zijn om het lijden te dragen tot wij in staat zijn het te overwinnen, door met God een te zijn en onze strijd tegen Zijn Wil en Zijn Wezen te staken.

Lieve vrienden, ik heb misschien wat zwaarwichtig gesproken, maar het is toch altijd voor ons hetzelfde: Wanneer wij de liefde Gods aanvaarden, houdt het lijden op. Zolang wij aan Gods liefde twijfelen, lijden wij. Dan bouwen wij onszelf een waanvoorstelling van God. Van een God Die wreed is, of wraakzuchtig. Maar dat doen wij alleen, omdat wij eigen wreedheid, of wraakzucht, nog niet prijs kunnen geven. Daarom hoop ik dat u in ieder geval onze Schepper wilt zien als een werkelijke Kracht van Liefde. Een Kracht vol Goedheid, een Kracht, die volmaakt is, ook wanneer hij zich rond ons en in ons uit. Dan zullen wij misschien dat lelijke lijden kunnen verdrijven en in een nieuwe werkelijkheid God vinden en in God onze Vriend.

Wanneer u daarover nog vragen wilt, zou ik u willen verzoeken dat dan maar na de pauze te doen, daar ik op het ogenblik afscheid van u moet nemen.

(Zacht en onverstaanbaar wordt de zegen uitgesproken)

Vrienden, God zij met u op al uw wegen.

Goedenavond.

BEANTWOORDING VRAGEN

Goedenavond, vrienden.

Ofschoon ik nu al voor de tweede keer met mijn eigen onderwerp in het gedrang kom, wil ik u allereerst de gelegenheid laten om vragen te stellen omtrent hetgeen naar voren werd gebracht door de tweede spreker vóór de pauze. Is er iemand, die daarvan gebruik wenst te maken?

Vraag: Wanneer men zich iets ontzegt, lekker eten, of roken bv., lijdt men ook. Geldt dat ook voor de bewustwording?

Antwoord: Ik zou zeggen dat iemand, die zich té lekker eten of roken ontzegt, zich daarmee dat uiteindelijk op de hals haalt. Zijn lijden vloeit voort uit zijn slechte gewoonten die hij overwint. Het niet roken en het niet té lekker eten is dus niet een normale toestand. Tot een geestelijke bewustwording kan dit leiden, waar het een gezonder leven en dus een minder gepreoccupeerd zijn met lichamelijke kwalen en zorgen met zich brengt. Op zichzelf is het lijden hoogstens een versterking van de wil. Voor de bewustwording zelf meen ik niet dat dit zozeer in aanmerking komt. Echter zal men begrijpen, hoe zeer men slaaf kan zijn van bepaalde gewoonten en dit kan dan als bewustzijnswaarde eventueel toegeteld worden bij de vele baten, die men van een dergelijke handelingswaarde kan verwerven.

Is dit voldoende antwoord?

Zwijgen vleit mij. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: Het kruis is het teken van het lijden, teken van de inwijding. Het Ankh kruis, het Crux Ansata, waarbij de horizontale balk is opgeheven tot de top van de verticale en gekroond wordt door de cirkel van de eeuwigheid, zou u dat misschien even willen uitleggen?

Antwoord: Dat is een onderwerp dat inderdaad past bij mijn eigen aard van betogen en lezing geven. U staat mij toe op te merken dat het kruis zelf niet in de eerste plaats een teken van lijden is. Het kruis geeft aan: het beleven op 2 vlakken, n.l. ten eerste: het Goddelijke vlak. De staande balk van het kruis gelijk zijn aan de levensboom en dan de horizontale kortere balk aangevende het bewustzijn, waarmee men dus de kracht des levens ondervindt, terwijl het eigenlijke levensbewustzijn en denken wordt geprojecteerd op het punt, waar de beide balken elkaar kruisen.

Dat men daaraan de betekenis lijden heeft gegeven, is te danken aan het Christendom. Vóór die tijd werd ook het gewone kruis in verschillende kringen al gebruikt en dus was dit geheel een uitdrukking van bepaalde bewustzijnsmogelijkheden en toestanden met een gelijktijdige realisatie van het elkaar kruisen, maar in richting verschillend zijn van de onmiddellijke levenskracht en het menselijk bewustzijn.

Mag ik hiermee aannemen, dat ik het normale kruis voldoende heb gedefinieerd, zonder dat ik daarvan tegenwerping krijg?

Dan krijgen wij het Crux Ansata, ofwel het Eeuwigheids- of Levenskruis. Hierbij wordt uitdrukking gegeven aan de volmaakte bewustwording, vandaar dat het ook wel de Sleutel wordt genoemd. Wij zien, dat hier de horizontale balk gestegen is tot de top van de verticale d.w.z. de hoogste mogelijke beleving uit de levenskracht wordt in het bewustzijn opgenomen. Daarboven staat de Oneindigheid in kringloop, die het gehele kruis bekroond, doch in deze bekroning voor het bewustzijn onbenaderbaar is, waar hij dan zijn eigen spreiding kwijtraakt en binnen het Goddelijke, of het Eeuwige, dus in eeuwig kringloop tot een volledige eenheid en voor de persoonlijkheid tegelijkertijd een volledige beperking moet overgaan. Zo is Crux Ansata dus een uitdrukking van de absoluut bewuste mens, die persoonlijkheid zijnde, het Eeuwige beroert, zonder er in eenheid mee te zijn.

Vraag: Mag ik over het eerste onderwerp nog wat vragen?

Antwoord: Het eerste onderwerp? Als u nu bepaald wilt, mag ik u niet weigeren. Maar mijn eigen lezing heeft al zo weinig tijd

Vraag: Neen, laat het dan maar.

Antwoord: Dank u. u bent zeer welwillend.

DRIEHEID DER DINGEN

Vrienden, het is noodzakelijk, dat wij ons zo nu en dan verdiepen in de meer esoterische onderwerpen. Daarbij zou ik vandaag willen spreken over de Drieheid der Dingen. Ik kan dit helaas slechts kort doen, maar hoop een volgende keer dit onderwerp verder uit te bouwen en te vervolgen.

De eenheid van alle dingen is op de wereld van het kenbare, geprojecteerd in drieheid. Deze drieheid komt in alle dingen voort. De mens bv. bestaat uit drie krachten: Stof; Geest; Ziel. Het Goddelijke wordt evenzeer gezien als een drieheid van krachten. Vader, ofwel scheppende en originerende Kracht. Zoon, geuit als levende Kracht en Geest, Bewustzijn, dat beiden verenigt tot eenheid. Waar wij ook gaan, het getal drie en drieheid blijft voor ons in elke uiting het volmaakte getal, waarbij volledige uitdrukking wordt gegeven aan alle voorkomende kwaliteiten en eigenschappen

Voor onszelf dienen wij ons goed te realiseren, waarom deze drie zo belangrijk is. Zij omschrijft n.l. ook ons eigen leven. Ons leven bestaat uit verschillende waarden. Deze waarden kunnen wij natuurlijk bepaalde namen geven. Ik voor mij prefereer om ze kort te omschrijven.

De eerste waarde, die iedere mens kent, is het levensvlak. D.w.z. het gebied, waarop men bewust is, leeft en beleeft buiten zichzelf. Het tweede vlak van de driehoek toont ons echter de kracht, die noodzakelijk is om te leven, want het totaal van het leven kan slechts ervaren worden door vitaliteit. Deze vitaliteit vormt dan de tweede waarde, die voor leven noodzakelijk is. De derde echter is een bewustzijn, waardoor de vitaliteit met zijn uiting op het levensvlak wordt begrepen en verwerkt binnen de persoonlijkheid.

Men kan hierop vele varianten bedenken. Maar deze drie-eenheid in het menselijk leven is belangrijk, waar zij ons onmiddellijk confronteert met onze verwantschap op alle gebieden met het Goddelijke. Vitaliteit is originierend en scheppend vermogen voor ons, ofwel de Vader in ons. De beleving, dus het waarnemen van onze omgeving en het leven in de omgeving, is voor ons de uiting van deze kracht. Dus wel te verstaan: de Zoon. De geest wordt voor ons vertegenwoordigt in het bewustzijn, dat wij uit beiden verwerven.

Zo levende, zien wij in ons leven voortdurend de Eeuwigheid en alles van de Eeuwigheid gespiegeld. Wetende, dat wij de Eeuwigheid in onszelf spiegelen, kunnen wij, ondanks alle tegenspraak hieromtrent bij velen gehoord, zeggen, dat wij waarlijk Gods Beeld zijn en Gelijkenis, wij één zijn met God, waar elke kracht, waar Hij Zich openbaart in ons volledig aanwezig is binnen de beperkingen van ons eigen wezen en persoonlijkheid.

Nu blijft de omgrenzing van dit geheel nog over. Want met deze driehoek heb ik van de Oneindigheid een vlak afgepaald. Wanneer wij deze afpaling nu persoonlijkheid noemen, kunnen wij uitdrukken dat, zoals de Goddelijke uitingen - de Drie-Eenheid - omschrijven de Goddelijke persoonlijkheid en haar bepalen en begrenzen, ons eigen wezen even zeer bepaald en begrensd wordt door Goddelijke krachten. Dit houdt in dat door de onmiddellijke verwantschap van elke eigenschap binnen ons met het Goddelijke, wij als persoonlijkheid ons kunnen richten op een bepaald deel van onze persoonlijkheid en door dit deel van de persoonlijkheid op het

corresponderende deel van het Goddelijke voortdurend af te stemmen, kunnen komen tot een absolute verwerving op juist dat vlak.

Wie dus bewustzijn verlangt, zal zich afstellen op het bewustzijn, dat wij omschreven hebben met geest, of Heilige Geest. Wij kunnen dit nu anders benoemen, en noemen het kosmisch bewustzijn. Ons eigen bewustzijn is de beperkte weerspiegeling van het kosmisch bewustzijn. Willen wij dus bewust worden, dan kunnen wij door ons eigen wezen als geheel te richten in de eerste plaats door ons eigen denken, ons eigen bewustzijn dus, op het algemene, of kosmisch, bewustzijn komen tot harmonie en eenheid, waarbij het kosmisch bewustzijn zich binnen de mens kan uiten en openbaren.

Op dezelfde wijze kunnen wij ons door ons op de scheppende Kracht, of Kosmische Kracht, het Vaderprincipe te richten via onze eigen vitaliteit, komen tot een verwerving van alle krachten vanuit het Goddelijke binnen onze eigen persoonlijkheid. Door ons één te voelen met de Zoon kunnen wij de perfecte harmonie scheppen in de wereld, waarin wij leven, en voor onszelf tot realisatie komen van haar ware betekenis en beduiding.

Zo kunnen wij door beurtelings ons te richten op een van de drie facetten die voor ons belangrijk zijn binnen de Schepping, komen tot een grotere eenheid met het Goddelijke en daaruit ook natuurlijk een grotere bewustwording binnen onszelf. Wanneer een congruentie is bereikt tussen de driehoek van ons eigen wezen en het Goddelijke - waar de grens, de lijn, buiten het Goddelijke niet kan voortbestaan - en wij één zijn met het Goddelijke, door een drieheid, één met de drie eenheid der Goddelijke krachten te worden, tot een absoluut in zichzelf begreemd wezen, dat de volledige bewustwording van alle dingen bevat binnen eigen vermogen.

Ik weet dat ik kort ben geweest en misschien ben ik wat snel geweest voor sommigen van u, maar mijn hart vraagt er naar met u voort te spreken, ook over de esoterische waarden. Een volgende keer zal ik u dit nader uiteen zetten. Indien thans niet noodzakelijke vragen uit dit laatst gesprokene u zijn gerezen, ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker.

Dan eindig ik met de hoop uit te drukken, dat hetgeen ik u thans gezegd heb, voor u een onderwerp van overdenking zal kunnen zijn, opdat aan de hand van deze overdenking voor u een begrip kan ontstaan uit het vervolg, dat ik op dit onderwerp de volgende keer hoop te houden. Ik dank u voor uw aandacht en geef het woord over aan de laatste spreker.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden.

Wij gaan natuurlijk besluiten met 'Het Schone Woord'. Voordat ik daartoe overga, vraag ik nog een kort ogenblik uw aandacht voor een beschouwing onzerzijds.

In het leven is de dood het belangrijkste. En zij die de dood kennen, weten dat zij het leven geboren doet worden. Er komt in een niet al te lange tijd weer op aarde een dag dat men de doden herdenkt. Deze herdenking, over heel de wereld, gaat vergezeld van kaarslicht, van bloemen en plechtige gezangen. Het is goed zo, dat de mens zijn doden herdenkt, opdat geen geest verlaten zij. Maar er is meer dan dat, indien wij werkelijk de geest willen dienen en helpen.

Wij in de sferen doen dat op onze wijze. Van u echter zou ik willen vragen: bedenk een kort ogenblik, hoeveel van de doden leven in duisternis, in onbegrip, weedom en pijn. Wanneer u in de komende dagen de mogelijkheid heeft, stel eens een daad ter wille van juist deze doden. Laat uw handelen vooral spreken voor hen, omdat uw daden voor hen betekenen de reddende

hand, waardoor zij het licht kunnen vinden en het feest, dat men Allerzielen noemt: het feest kan worden van bevrijde zielen, die hernieuwd leven in het Licht.

Ik hoop dat u ons niet euvel duidt, dat wij dit verzoek tot u richten. Wij weten hoeveel er geleden wordt, wij weten hoe u in uw wereld vaak kunt helpen, juist door uw daden en gedachten, om de geest, die haar doel nog niet heeft gevonden, te bevrijden uit het duister. Het is daarom dat wij ons verstouten, dit verzoek tot u te richten.

Thans zou ik gaarne van u een onderwerp hebben, waarmee wij deze avond kunnen besluiten.

Reactie: Muziek i.v.m. de geestelijke bewustwording.

MUZIEK

Parelende klanken, die dansen,
De reien vlechten door het Al.
Vreemde melodiek, die spreken wil
En spreken zal tot ziel en geest,
Tot alle stof.

Want ziet, het magisch ruisen
Van de klank,
Dat stille "IK" beroert,
Heeft in zich vaak
Een vreemde kracht,
Die ons de geest vervoert
En brengt uit eigen duistere nacht
Een licht, een dansend Zijn,

Een ogenblik bevrijding
Uit een waan van stoffelijk bestaan,
Van lijden en van pijnen:
Vrijheid voor een korte wijle.

En, op muziek gedragen gaan,
Door wolken van oneindigheid,
Een verglijden van de tijd
In onbeperkte gang.

Zo voor het geestelijk streven:
Het bewustzijn, dat men zoekt,
Is vaak in muziek verweven,
Is, haast mathematisch juist, geboekt,
Wat er aan eeuwigheidsklank gebleven is
Op aard' en in stof.

Zo, wie de geest verstaat
En naar haar wegen streeft,
Hij luistere naar de melodie,
Naar de kracht,
Die daarin leeft.

Dan komen de noten
En parelende reien,
Dan gaan zij gezamenlijk
Tot ringelende dans

En voeren de ziel
Uit aardse contreien
Tot andere sferen
Met wondere glans.

Dan spiegelt het aangezicht des Heren
Zich voor een wijle in een aards bestaan,
Totdat de klanken zacht versterven
En mensen dan weer huiswaarts gaan.

Daarmee vrienden, besluit ik voor u de bijeenkomst. Wij zijn u dankbaar voor uw aandacht en wensen u allen gezamenlijk een gezegende huisgang, een goede nachtrust en licht op al uw paden.